

ΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ

ΑΥΡΑ ΚΑΙ ΘΕΩΝΗ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΕΝ εἶνε δίδυμοι· δὲν ἔχουν οὔτε σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, οὔτε τὴν ἰδίαν εὐμορρίαν, οὔτε τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα, οὔτε τὴν αὐτὴν ἰδιοσυγγρασίαν. Ἄλλ' εἶνε τόσον ἀναποσπᾶστος συνδεδεμένοι, συμπληροῦν τόσον τελείως ἡ μία τὴν ἄλλην, ὥστε θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἀποτελοῦν αἱ δύο μίαν φυσιογνωμίαν, ἓνα ἄνθρωπον. Καὶ ἡ Διεθύνσις τοῦ ἀνά χειρᾶς Ἡμερολογίου ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἦτο ἔλλειψις ἂν δὲν τὰς ἐπαρουσίαζεν οὕτω μαζὶ καὶ τὰς δύο.

Εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν, καὶ προπάντων εἰς τὸ κοινὸν τῶν γραμμάτων εἶνε γνωσταί. Θυγατέρες τοῦ ἄλλοτε προξένου καὶ νομάρχου κ. Δρακοπούλου—καλλιεργοῦντος μετ' ἀγάπης

καὶ τὰ γράμματα, — ἔτυχον καὶ αἱ δύο τελείας ἀνατροφῆς καὶ καλλιτεχνικῆς μορφώσεως. Διανοητικῶς καὶ αἰσθητικῶς, θεωροῦνται ὡς δύο ἐκ τῶν μᾶλλον ἄνεπτυγμένων ἀντιπροσώπων τοῦ παρ' ἡμῖν γυναικείου φύλου. Εἰς ἐκλεκτοὺς φιλολογικοὺς καὶ καλλιτεχνικοὺς κύκλους εἶνε διὰ τοῦτο περιζήτητοι, καὶ ἡ ἐπιτυχία πάσης συναναστροφῆς λογίων θεωρεῖται ἐξησφαλισμένη, ὅταν εἶνε παροῦσαι αἱ δύο ἀδελφαί. Καὶ ἐν ᾧ ἡ μεγαλύτερα, ἡ Αὔρα, ὀμιλητικὴ πάντοτε καὶ συζητητικὴ, κατατέρει μὲ τὴν στωμυλίαν ἢ μεταρσιώνει μὲ τὴν μουσικὴν, ἡ Θεώνη πάλιν πληροῖ τὸ πᾶν μὲ τὴν σιωπηλὴν μᾶλλον καὶ κατανουκτικὴν τῆς ὠραιότητά, ὅταν δὲν συγκινηῖ μὲ τὴν ἀπαγγελίαν, τῆς ὁποίας αὐτὴ κατέχει τὸ μυστήριον.

Γράφουν καὶ αἱ δύο. Ἡ Αὔρα ἐδημοσίευσε πολλάκις ὑπὸ ψευδώνυμον χρονογραφήματα, διακρινόμενα διὰ τὴν ιδιόρρυθμον χάριν των· ἡ Θεώνη ἐδημοσίευσε διηγήματα, κριθέντα ὡς πρωτόλεια πολὺ εὐέλπιδα. Ἄλλ' ἀνῆκουν μᾶλλον εἰς τὴν καλλιτεχνίαν. Ἡ Αὔρα, πιανίστρα πρώτης τάξεως, πτυχιούχος τοῦ Ὁδείου, κατέχει σήμερον θέσιν καθηγητρίας εἰς αὐτό, καὶ ἔχει ἐνώπιόν τῆς μέλλον εὐρύ. Ἡ δὲ Θεώνη, καταπλήξασα τὸ κοινὸν ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς τὸν Π α ρ ν α σ σ ὸ ν ἐμφανίσεώς τῆς καὶ ἐμπνεύσασα τὰς ἀρίστας τῶν ἐλπίδων μὲ τὴν τρυφερὰν τὴν ὄνειρώδη τῆς ἀπαγγελίαν, προτοιμάζεται τώρα διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλικὴν Δραματικὴν Σχολήν.

Τελευταίως ἔγεινε πολὺς λόγος περὶ τῆς Θεώνης Δρακοπούλου ὡς μελλούσης ἠθοποιού. "Ὅσοι τὴν ἤκουσαν νὰ απαγγέλλῃ, καὶ πρὸ πάντων ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ πλησίον, ἀνομολογοῦν ὅτι δυσκόλως θὰ εὔρη τις εἰς ἄλλην τὰ μεγάλα προσόντα τὰ ὁποῖα συγκεντρώνει ἡ Θεώνη. "Ὅ,τι κατ' ἐξοχὴν τὴν διακρίνει, εἶνε ἡ θαυμασία ἀνάπτυξις, ἡ ὁποία τὴν κάμνει ἱκανὴν νὰ κατανοῇ καὶ νὰ ποδίδῃ τελείως τὸ τεμάχιον, τὸ ὁποῖον ἀπαγγέλλει. Αἰσθάνεται καὶ συγχρόνως κρίνει· οἱ δὲ τόνοι τῆς εὐγενοῦς τῆς φωνῆς ἐξέρχονται ὄχι ἀσκόπως καὶ κατὰ συνθήκην, ἀλλὰ χρωματισμένοι μετὰ γνώσεως τελείας, μετὰ λόγου, βαθύτατα. Καὶ ἂν μὲ τοιαῦτα προσόντα, δὲν ἀναδειχθῇ μίαν ἡμέραν ἠθοποιὸς μεγάλῃ, βεβαίως δὲν θὰ πταίῃ αὐτὴ, ἀλλ' ἡ διδασκαλίαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ὑποβληθῇ.